

Het Kosterluik

Heemkundevereniging Sprang-Capelle

Redactieadres: Schoolstraat 20, 5161 ZD Sprang-Capelle, tel. 0416-312210

Redactieleden: Koos Nieuwenhuizen, Rien Visser, Netty Waarts

Jaargang 11
2017

no. 1
mei

Van de redactie

We starten weer met een nieuwe jaargang, de elfde op rij.

In het vorige Kosterluik konden we blij vertellen dat we een nieuw redactielid hadden. Maar Meggy

Eijkemans moet toch weer afhaken vanwege familieomstandigheden. De redactie heeft daar alle begrip voor en hopen dat het met haar kleinzoon goed komt.

Het vorige Kosterluik was te groot; acht pagina's is iets teveel van het goede. Dus we proberen ons te beperken.

In dit nummer kunt u natuurlijk weer verslagen lezen van allerlei activiteiten. Maar belangrijk zijn ook de nieuwe activiteiten. Op pagina 2 vindt u **de uitnodiging voor de wandeling in Plantloon**. Dus zie dat niet over het hoofd.

Als je wat verder van huis wilt zijn de Brabantse Heemdagen iets voor u. Dus ..... er is weer genoeg leesvoer in dit nieuwe Kosterluik.

Rien Visser

Van de voorzitter

De tijd gaat snel. Inmiddels hebben wij in 2017 al drie, goed bezochte avonden van onze heemkundevereniging achter ons. Lezingen over heel verschillende onderwerpen. De heer Jan van Oudheusden nam ons aan de hand van de schilderijen van Jheronimus Bosch mee door het leven rond 1500. Het leven uit die tijd werd door de schilderijen op bijzondere manier voor ons zichtbaar gemaakt.

Herman Teerhöfer maakte ons deelgenoot van zijn gesprekken met mensen die de verschrikkingen van vernietigingskamp Auschwitz hebben overleefd. Waar putten zij moed uit? Hoe kon je overleven? Onvoorstelbaar voor ons die dit niet

hebben meegemaakt.

In maart hoorden wij de persoonlijke ervaringen van mevrouw Louise Parihala. Zij vertelde ons over het handelen van onze regering in 1951 met de KNIL-militairen en hun gezinnen, over de idealen van de Molukkers en over het leven in een kamp en de cultuur van haar volk.

Indringende verhalen van korter of langer geleden, van ver weg en dichtbij. Maar helaas soms ook zo herkenbaar in deze tijd.

Eind april hebben wij onze vrijwilligersavond gehad waardoor wij middels een gezellig samen zijn, met een hapje en drankje, onze waardering laten blijken aan hen die structureel werkzaamheden voor onze vereniging verrichten.

In juni willen wij alle leden die 25 jaar en langer lid zijn, in het zonnetje zetten. Degene die het betreft krijgen daarvoor persoonlijk een uitnodiging.

Inmiddels ligt de zomerperiode voor ons en hopen wij met de excursies en met Open Monumenten Dag een interessant 'buiten' programma te bieden.

Verder wordt er hard gewerkt aan de Bruggeskes. In editie 2017-1 zijn diverse interessante artikelen bijeengebracht. En inmiddels is de redactie al volop aan het werk voor 2017-2 dat als onderwerp 'Boerderijen in Sprang-Capelle' heeft.

Nogmaals het verzoek aan u: heeft u mooie, interessante verhalen of geschiedenissen, geef ze door aan Hans van den Burg. Ook al kunt u het zelf niet goed op papier krijgen, geen probleem die deskundigheid hebben wij gelukkig ook binnen de vereniging.

Ook zijn wij de afgelopen periode in gesprek geweest met de gemeente Waalwijk over het project 'Westelijke Langstraat'. Een project in het kader van Natura 2000 dat blijkbaar al jaren aan het borrelen is maar nu definitief wordt aangepakt. Onder de naam 'Westelijke Langstraat' heeft het ministerie het Labbeget, de Dullaert, de Dulver en de Hoven aangewezen als Natura 2000 gebied.

Grofweg gaat het hier om de binnenpolder ten noorden van het Halve Zolenfietspad en ten zuiden van de Winterdijk/Waspiksedijk, vanaf de N261 bij Besoijen in westelijke richting tot de Binnenbijster in Waspik. Ons is gevraagd te kijken naar welke cultuurhistorische waarden in dit gebied behouden moeten blijven c.q. opnieuw in beeld gebracht of hersteld kunnen worden. Hierbij valt te denken aan bijvoorbeeld de 'Sprangse' haven aan de Meerdijk, de schans van Capelle, de eendenkooi, etc. Mocht u meer cultuurhistorische elementen weten in dit gebied, stuur dan een mailtje naar:

voorzitter@heemkundesprangcapelle.nl

Er wordt ook een plan gemaakt om de schooljeugd te betrekken bij onze vereniging. Door middel van korte verhalen, oude foto's en materialen, onze dorpsgeschiedenis, werkstukken maken, etc. De jeugd met onze lokale geschiedenis kennis laten maken, is van belang voor de toekomst. Zonder verleden, geen heden.

Ook is begin mei een groep leden met een delegatie van het bestuur bij elkaar geweest om over de 'dorpsfilm' te spreken. Het wordt in elk geval een jaartje later dan 2017 maar ieder is enthousiast.

Ik wens u allen een mooie zomerperiode toe en graag tot ziens op onze volgende activiteit: **de excursie door het prachtige Plantloon.**

Piet Pruijssers, voorzitter

Kleine excursie op zaterdag 24 juni naar het landgoed Plantloon in Kaatsheuvel

Het is even moeilijk om aan te geven tot welke gemeente Plantloon precies behoort. In de volksmond is het al snel Waalwijk, maar het landgoed behoort tot de gemeente Loon op Zand. Maar hoe het ook zij, duidelijk is waar we starten: **bij het café De Galgenwiel, Burgemeester Smeelelaan 124 in Waalwijk.** We starten daar om 14.00 uur met een kop koffie met iets lekkers erbij. Daarna gaan we ongeveer twee uur aan de wandel met duingidsen. Dus tegen half vijf keert iedereen weer huiswaarts.

Deze excursie kunt u zien als een vervolg op de lezing in december 2016 door Lex Querelle over het Nationale Park de Loonse en Drunense Duinen. Plantloon is daar een onderdeel van.

Het gaat vanmiddag vooral om de cultuurhistorie die het landgoed rijk is. Vaak weten we veel over de cultuur en historie van streken hier ver vandaan en verwaarlozen we onze eigen omgeving. Maar na deze wandeling bent u helemaal bij. U weet dan precies waarom

we bij een café starten met de lugubere naam 'Galgenwiel'. En waar komt die wiel vandaan midden in het zand en vlakbij de duinen? En wat voor functie hebben de dijken waar we langs komen?

Lag er ook niet ergens een turfvaart gemaakt door Paulus van Haestrecht? We komen ook langs een boerderij met de spannende naam 'De Achterste Hoeve'. Kortom er valt op deze wandeling veel te leren. En natuurlijk kunt u genieten van het landschap met zijn mooie beukenlanen en de natuur.

U hoeft niet bang te zijn dat er gemarcheerd wordt. Er wordt gezellig gewandeld en het zou me verbazen als we meer dan 5 kilometer lopen.

U kunt zich aanmelden voor deze kleine excursie door **€ 6,00** over te maken naar het rekeningnummer van onze heemkundevereniging **NL21RABO 0334 2480 00** onder vermelding van 'Plantloon'. *Graag aanmelden vóór 20 juni.*

Rien Visser

Brabantse Heemdagen op 3 en 4 augustus 2017 in Budel

Op deze dagen kunt u de eerste dag deelnemen aan een georganiseerde rondleiding door Budel en Budel-Dorplein. De tweede dag wordt er een fietstocht georganiseerd naar Maarheeze via Soerendonk, Landgoed Cranendonck naar Gastel. Het vervolg in de middag gaat via de Achelse Kluis, Hamont en Budel-Schoot naar Gastel. Beide dagen met lunch en diner. Overnachting op eigen kosten. De fietshuur is € 15,00. De deelnamekosten zijn € 95,00.

Een lijst van overnachtingsadressen is beschikbaar evenals een inschrijfformulier voor deelname en een inschrijfformulier voor de overnachting.

De inschrijving moet voor 31 mei gerealiseerd zijn en is pas geldig als de inschrijvingsgelden ontvangen zijn door de organisatie. De partner moet apart ingeschreven worden.

Het maximum aantal deelnemers is 100 personen. De inschrijfformulieren dienen gezonden te worden aan dhr. J. Migchels, Kijkakkers 15, 6026 ER Maarheeze. Het e-mailadres is; jan.migchels@iae.nl telefoon mobiel: 06-22866620.

Hans Bakkenist

Verslag van de lezing op 23 januari 2017 over 'De werelden van Bosch' door Jan van Oudheusden

'Wat een spreker is die man...' of beter gezegd, wat een spreker is die Jan van Oudheusden! Geboeid hebben 80 mensen zitten luisteren naar de lezing over Jeroen Bosch. Niet alleen 'de harde kern' van onze leden, maar ook kunstliefhebbers uit ons dorp die op deze lezing over Jeroen Bosch afkwamen. We waren maar met weinig in vergelijking met de 412.000 mensen die verleden jaar de tentoonstelling in Den Bosch bezocht hebben.

Kenmerkend voor de kunstenaar is toch wel zijn raadselachtigheid. Wat wil hij ons met zijn schilderijen zeggen? Duidelijk is dat de menselijke slechtheid en domheid in beeld gebracht wordt. En wie het begrijpt of denkt te begrijpen behoort tot een klein groepje van ingewijden. Hele bibliotheken zijn over de schilder volgeschreven. Over een ding zijn ze het eens, dat ze het oneens zijn.

Ook de afstand in tijd maakt het moeilijk om de wereld van Bosch goed te begrijpen.

Bij leven was hij een gevierd kunstenaar, bekend aan het Bourgondische-Habsburgse hof. Aan het hof was cultuur belangrijk en hun rijkdom kon je zien aan de pracht en praal. Het was de tijd van de Brabantse Gouden Eeuw. Het was de tijd dat men begon met de bouw van de Sint Jan in Den Bosch. Het is ook de tijd van de grote brand in Den Bosch van 1463.

Hoe hij eruit zag weten we niet precies. Maar misschien is hij in sommige schilderijen wel te ontdekken. Jan van Oudheusden doet daar enkele suggesties voor.

Zo schets Jan de wereld waarin Jeroen Bosch heeft geleefd.

Het leven in die tijd werd bepaald door de religie. De samenleving en de kerk waren een twee-eenheid en dat heeft het werk van Bosch beïnvloed. Wat een volksvroomheid aan het eind van de middeleeuwen. Een vroomheid door leken uitgedragen. Het leven was geen pretje, het was een voorbereiding op het hiernamaals. En de grote vraag die de mens bezig hield was: waar blijf je ziel na de dood? Er waren

maar twee mogelijkheden: de hemelse zaligheid of de ellende en pijn van het vagevuur. Bosch kwam schilderijen tekort om dat weer te geven. Sommigen suggeren dat hij een drugsgebruiker was of lid van een geheimzinnige sekse. Niets van dat alles. Bosch was een kind van zijn tijd, de kerk was verworden tot een kermis.

Het is de tijd van de opkomst van de Moderne Devotie, opgang gebracht door Thomas á Kempis met zijn boek 'Navolging van Christus'. Ieder moet een persoonlijke keus maken. Bosch is niet gerust op de keus van de mens. In zijn schilderij 'De Hooiwagen' laat hij zien dat ze aards bezit najagen en meezingen op de muziek uit de fluit van de duivel.

De boodschap van Bosch is dat de mens zelf de hel maakt en dat zie je op zijn schilderijen met al die figuren met vreselijke gezichten. En de martelingen gebeuren met voorwerpen die de mens zelf bedacht heeft.

De heer Van Oudheusden besluit zijn lezing met verzamelaars van de schilderijen van Jeroen Bosch. Filips II, koning van Spanje tijdens de

Tachtigjarige Oorlog, was een groot verzamelaar. Hij bezat 33 schilderijen van hem. Daarom hangt 'De tuin der Lusten' in het Prado van Madrid. Vergelijk dat met 'De Nachtwacht' die in het Rijksmuseum in Amsterdam hangt.

Een leerzame avond was het, die Jeroen Bosch weer een stapje dichterbij de gewone man bracht.

Rien Visser

Verslag van de lezing op 7 maart 2017 over '65 jaar Molukkers in Nederland. Wie zijn zij?' door Louise Parihala

De Beatrix-zaal loopt voller en voller. Een groep jongelui, met achter op hun kleding het woord Mathapahan, zoekt een plekje in de zaal. Het doet denken aan het onderwerp van deze avond: de geschiedenis van Maluku. De voorzitter heet ieder hartelijk welkom en in het bijzonder de spreekster

Louise Parihala en haar begeleider die haar verhaal zal ondersteunen met muziek op de piano of gitaar. Zij gaat ons meenemen in de geschiedenis van Maluku, voor ons beter bekend onder de geschiedenis van de Molukkers. Want al 65 jaar kennen wij Molukkers. Velen hebben ermee op school of op de sport gezeten.

Hoewel Louise het spannend vindt voor deze volle zaal, wil ze graag dat het verhaal ook in de toekomst doorverteld wordt. Maar nu terug in de tijd.

Maluku betekent in het Arabisch *Koning* en bestaat uit zo'n duizend eilanden. Nederlanders kennen alleen het zuidelijke eiland Ambon.

Als de Nederlanders rond 1600 de Molukken ontdekken, ontdekt men daar ook de kruidnagels en nootmuskaat. De bevolking wordt gedwongen voor de Nederlanders te werken. De nootmuskaat wordt geplukt en gedroogd en kruidnageltjes worden in de knop geplukt. Werk genoeg. Er worden forten gebouwd om de teelt te beschermen. De VOC wordt rijk maar de bevolking blijft arm. Onder J.P. Koen zijn er zelfs duizenden vermoord. De missionarissen en zendingen komen om de bevolking te bekeren. Als in 1797 de VOC verdwijnt wordt de bezetting overgenomen door de Nederlandse Staat. De VOC wordt de KNIL. Veel Molukkers willen wel werken bij de KNIL want dat zal een beter bestaan geven.

Dan een grote stap naar de WO II die ook voor Indonesië een zeer zware tijd is geweest. Als de oorlog voorbij is wil Indonesië een onafhankelijke republiek worden. Maar Nederland accepteert dat niet. De KNIL verzet zich heftig tegen de Indonesische Staat en daarin gaan de Molukken en Ambon met zijn vele KNIL-militairen mee. Zij willen een eigen staat: de Vrije Republiek der Zuid Molukken, de RMS. Maar Nederland geeft geen enkele steun hierbij. Als in 1949 de soevereiniteit wordt overgedragen wordt de KNIL ontbonden. Waar blijven de oud-KNIL-militairen nu? Ze worden op dienstbevel voor een korte tijd naar Nederland overgebracht. Er is geen keus.

Louise komt als klein meisje uit een mooi warm land in het koude Nederland. De kisten met bezittingen blijven gesloten en wachten op de terugreis. Maar het dienstbevel bij vertrek is een ontslag na aankomst. Aansluiting bij de Koninklijke Landmacht? Nee, de uniformen gaan uit. Weg dromen...weg hoop!!!!

Waar komen ze terecht? Louise komt te wonen in Lunetten, kamp Vught. In de voormalige concentratiekampen worden de barakken gereed gemaakt om te wonen; een kamer van 5 bij 2,5 meter, ijzeren stapelbedden, een paar dekens, een waterkoker, twee waslokalen, 5 hurktoiletten voor 22 gezinnen, en eten ophalen in de gaarkeuken. Eten.... stampot!!! Bah... niet naar binnen te krijgen!

Er was wel een school en ziekenopvang.

Intussen probeerden de gezinnen wat meer zelfzorg te creëren door met zinkplaten een eigen keukentje aan de barak te bouwen om zelf te kunnen koken. Dat was 's zomers bloedheet en 's winters ijzig koud. Het had volop belangstelling van ratten. Toen op dringend verzoek een regeringsambtenaar kwam kijken, reageerde hij geschokt en kwam er een kleine verbetering. Nieuw dak, afvoer, keukenblok en geiser.

Toen in 1968 besloten werd dat hun verblijf definitief was, werden de woonoorden, behalve Lunetten in Vught opgeheven, en werden ze gehuisvest in Molukse wijken, ruim 60 verspreid over Nederland. Dit bracht grote weerstand teweeg, men wilde bij elkaar blijven. Ze moesten een baan zoeken, maar waren meestal aangewezen op ongeschoold werk. De oude baan als militair kregen de mannen niet terug.

Nadat zij een generatie - ruim 24 jaar - hadden gewacht op de inlossing van de beloften van de Nederlandse regering, wisten ze al bijna zeker dat ze in Nederland zouden blijven. De Nederlandse overheid wilde of kon de beloften over een vrije staat niet nakomen. Hierdoor radicaliseerde een deel van de Molukse jongeren. Een groepje onder hen besloot door middel van een treinkaping hun eisen kracht bij te zetten. De acties brachten de gedroomde eigen staat niet dichterbij. Wel besefte de Nederlandse regering dat er meer aandacht nodig

was voor de positie van de Molukkers. Nadat in 1991 de barakken werden gesloopt en de tweede generatie in Nederland opgroeide kwam de integratie langzaam op gang.

Na de pauze probeert Louise ons in te wijden in een gedeelte van de Molukse adat: een ongeschreven wet van cultuur- en leefregels. Wat de meeste indruk op mij maakte, is het pela-schap. Pela is een soort verbond dat gesloten wordt tussen dorpen onderling: een broederverbond. Sommige verbonden zijn al heel oud en stammen uit de tijd van de koppensnellers. (In de 17de eeuw kwam er een einde aan het koppensnellen.) Het pela-schap zorgt voor een sterke band tussen de dorpen. Het gaat uit van wederzijds respect en je kunt op elkaar rekenen in tijden van nood. Bij zo'n pela behoren strikte regels: zo kunnen leden uit zo'n pela niet met elkaar trouwen. Gebeurt dat toch, dan rust er geen zegen op dat huwelijk.

De pela-gemeenschap wordt als een grote familie ervaren. Oudere mensen worden al snel opa en oma genoemd. Meneer en mevrouw is er ook niet bij, de aanspreektitel is dan oom en tante.

De opvoeding is niet zachtzinnig, Lousie noemt het zelfs spartaans en daar horen ook lijfstraffen bij. Aan het eind van haar lezing mogen er vragen gesteld. Daar wordt dankbaar gebruik van gemaakt. Een vraag was erg indringend: Hoe groot is de kans om naar de Molukken terug te keren?

Riny Visser

Een raadselachtige boog en een herbegravenis bij de Sprangse kerk

Afgelopen jaar is tijdens groot onderhoud aan de hervormde kerk van Sprang onder andere een drainageleiding rond de buitenmuren aangelegd. Dit vanwege vochtotrek in de muren die het stucwerk aantast. Bij het graven van de sleuf waar de drainageslang in kwam te liggen zijn onder het maaiveld aan de zuidkant van de kerk een kleine en een grote gemetselde boog ontdekt. De kleine boog was binnenin dichtgemetseld. De grote boog bevindt zich meteen links naast de steunbeer ten westen van het kleine zijdeurtje bij het zuid transept en is bijna 4 meter breed.

De grote boog onder het maaiveld onder de zuid muur van de Sprangse kerk.

De boog loopt aan de onderzijde tot op het vaste witte zand op 1,60 meter onder het maaiveld door tot de vaste ondergrond van wit zand. De boog was niet dichtgemetseld en komt dus uit onder de tegelvloer in de kerk. De boog is ook niet dusdanig netjes gemetseld dat er sprake is van 'schoon metselwerk'. Kennelijk is hij altijd bedoeld om gewoon onder de grond te verdwijnen.

Al met al zijn er geen harde conclusies te trekken welke functie de boog ooit heeft gehad, maar het meest voor de hand liggende is dat hier in de kerk de beenderkelder is geweest met een doorgang naar buiten waar dan het beenderhuisje heeft gestaan. In het archief van de kerk worden beiden namelijk genoemd. Zowel in de kerk als buiten in de kerktuin, het kerkhof, is tot 1829 begraven. Zodra er ruimtegebrek ontstond om nog te kunnen begraven werden de beenderen verzameld in de beenderkelder (binnen) of in het beenderhuisje (buiten).

Van de boog is een uitvoerige omschrijving met maatvoeringen opgesteld, dus als nog verder onderzoek gewenst is dan kan hier gebruik van gemaakt worden.

Niet alleen bij het aanleggen van de drainleiding maar ook bij de herinrichting van de kerktuin zijn bij de graafwerkzaamheden menselijke botresten opgegraven. In samenspraak met de aannemer van het grondwerk die alle reconstructiewerkzaamheden in de kerktuin heeft uitgevoerd, is besloten om alle vrijkomende grond naar hun bedrijf af te voeren daar te zeven zodat alle botresten verzameld konden worden. In totaal werden twee kuipen vol verzameld.

Uit respect voor het voorgeslacht dat rond de kerk begraven ligt, is besloten om deze beenderen opnieuw in de kerktuin te begraven. Deze herbegravenis heeft zaterdagochtend 18 maart plaatsgevonden. Een groep belangstellenden, waaronder een vertegenwoordiger van onze heemkundevereniging, wachtte de rouwauto bij de toren van de kerk op waarna de kist naar het nieuwe graf gebracht werden. Na een korte plechtigheid met een enkel woord van dominee Plug en een gedicht dat door CVK voorzitter Jacob Uijl werd voorgelezen, werd de kist op traditionele wijze met touwen in het graf neergelaten. Op het graf komt geen steen maar tegen de kerkmuur komt een plaquette om de plaats aan te duiden.

De kist met de botresten op het nieuwe graf

De belangstellenden werd daarna in het jeugdcentrum naast de kerk nog een kopje koffie aangeboden om zo de bescheiden plechtigheid af te sluiten.

Treffend was het gedicht van stadsdichter Joep Trommelen in Weekblad Waalwijk:

Oude botten

*Eeuwenoud maar niet vergeten
Opgegraven bij de Sprangse kerk
De dood heeft hen niet uitgewist*

*Naamloos maar o zo menselijk
Dwaalden zij rond in oude aarde
Tot de armen hen weer inzicht sloten*

*Oude botten spiegelen zich in de toekomst
Want wie zo met het verleden omgaat
Heeft ook oog en hart voor wat nog komt*

180 jaar en langer geleden liepen ook mensen op dezelfde plaats om hun doden te begraven. Hierna zal het waarschijnlijk nooit meer gebeuren.

Dick Vos

Waar is dit en waar was dat?

Waar was dat?

Deze keer was het goed te doen. Dat merk je gelijk aan het aantal inzendingen. Zelfs kwam er een goed antwoord uit Middelburg. Onze puzzel wordt langzamerhand wereldberoemd in Nederland. Onze trouwe puzzeloplosser Nico Wittebol was er natuurlijk ook weer bij. Maar het flesje wijn gaat deze keer naar Arjan Dekkers, Heistraat 30. Hij schrijft bij de oplossing: *'Laat ik ook eens een keer meedoen met de puzzel. Vaak weet je het wel, maar neem je de moeite niet om te reageren. En voor degene die dit elke keer weer mogelijk maakt, is het wel zo leuk als er veel inzendingen zijn. Vandaar nu mijn oplossing: dit is de preparateur Taxidermie Raadhuisstraat 141.'*

De oplossing is natuurlijk goed en de toevoeging is me uit het hart gegrepen. Het getuigt van de Olympische gedachte: meedoen is belangrijker dan winnen. Maar Arjan is ook kritisch als hij schrijft: *'De vorige oplossing stond toch ook in een eerdere publicatie over windwijzers. Het had dus gewoon vanuit de luie stoel opgelost kunnen worden.'*

Waar is dit?

Wij zijn nu weer in Capelle aangeland. Ik denk dat het een moeilijke klus wordt. Je moet het wat lager bij de grond zoeken, dus niet met de neus in de wind. En daar komt de moeilijkheid ... niet direct aan de doorgaande weg. Dus dit is echt iets voor de opmerkzame Sprang-Capellenaar. Ik ben benieuwd. Succes!

Bel uw oplossing door naar de redactie van 'Het Kustersluik', p.a. Netty Waarts, tel. 0416-312210 of stuur een mailtje naar nwaarts@home.nl, onder vermelding van 'oplossing puzzel 11.1'.

Onder de goede oplossers wordt een fles wijn verloot.

Ad Wagemakers

**Kijk regelmatig op de website van de heemkundevereniging
www.heemkundesprangcapelle.nl**